

Η άνοδος της Ακροδεξιάς: Η εγκόλπωση του alt-right λόγου (Μέρος Α')

Του Μηνά Μπλάνα

“Ούτε που κατάλαβες πως έγινες φασίστας” έλεγε ένα σύνθημα γραμμένο στον τοίχο, απευθυνόμενο πιθανότατα στους λεγόμενους “νοικοκυραίους”, με το γνωστό στυλάκι ξερολίσιας και υπεροψίας.

Λίγα χρόνια μετά, θα λέγαμε πως αυτό το συνθηματάκι ίσως να μπορούσε να χωρέσει όχι μόνο νοικοκυραίους αλλά και τον γενικόλογα αναφερόμενο αρκετές φορές ως “προοδευτικό πολιτικό χώρο”. Λίγο κλεισούρα, λίγο “μπόλι και τσιπάκια”, λίγο η κανονικότητα του θανάτου και η κατάκλιση του ΤΙΝΑ στα πάντα και ποιος φταίει για όλα αυτά; Φυσικά γκέι, γυναίκες, τρανς, ίντερσεξ και γενικότερα οτιδήποτε έχει να κάνει με το έμφυλο και το ΛΟΑΤΚΙ+ ζήτημα.

Το παράδοξο είναι το πως αναδείχθηκε αυτό πάλι στον δημόσιο λόγο και χώρο για πολλοστή φορά μέσα σε αυτή τη χρονιά, ειδικά όταν αυτό έρχεται έπειτα από το “σοκαριστικό” (τα εισαγωγικά γιατί απ’ ότι φαίνεται δεν ήταν τελικά το ίδιο για όλα τα άτομα) περιστατικό στον ελλαδικό χώρο. Την επίθεση πλήθους 150+ ατόμων σε 2 ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα στην πλατεία Αριστοτέλους, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, μέσα στην ίδια χρονιά.

Λίγο-πολύ ο ντόρος είναι γνωστός, αν και αφετηρία αποτελεί η τελετή έναρξης της διοργάνωσης. Προήλθε από την ακροδεξιά ατζέντα του Σαλβίνι και της Ιταλικής Ακροδεξιάς και διαδόθηκε χωρίς καμία εξακρίβωση από σχεδόν όλα τα ελληνικά “δημοσιογραφικά” και μη σάητ με τους ίδιους ακριβώς τίτλους και λέξεις, όπως γίνεται για τα πάντα σχεδόν πλέον. Αμέσως

μυνήματα και σχόλια μίσους προς κάθε τι ΛΟΑΤΚΙ+ άρχισαν να ξετυλίγονται απ' άκρη σε άκρη, από τους θεμελιωτές του "δίκαιου" και του "φυσιολογικού". Δηλαδή να καθορίσουν ποιος πρέπει να ζήσει ή όχι, γύρω από την υπεράσπιση μάλιστα της Γυναίκας, ενώ σε όλες τις άλλες περιπτώσεις καταδίκης της πατριαρχίας θα καταφέρονταν ενάντια σε κάθε τι διεκδικητικό και με παρόμοια μηνύματα. Είναι η κανονικότητα που ταραάζεται, δηλαδή, και τίποτα παραπάνω. Ούτε κάποια δήθεν υπόθεση "δίκαιου" ανταγωνισμού, ούτε κάποια γυναικεία υπεράσπιση από "κάποιον άντρα που βαράει γυναίκες".

Γενικότερα, θα μπορούσαμε να πούμε πολλά πάνω στον σαθρό και γεμάτο μίσος λόγο που αρθρώνεται. Όμως, ο λόγος που γράφεται το παρόν άρθρο δεν είναι για να εξετάσουμε την υπόθεση της συμμετοχής ίντερσεξ/τρανς ανθρώπων σε αθλητικά δρώμενα, πόσο μάλλον σε έναν επαγγελματικό κόσμο όπου εμπλέκονται συμφέροντα και χρήματα στην μέση όπως είναι ο σύγχρονος επαγγελματικός αθλητισμός. Το μόνο που αξίζει να σημειωθεί είναι πως στην Αλγερία το να είσαι ανοιχτά ομοφυλόφιλος, πόσο μάλλον τρανς, σημαίνει ποινή φυλάκισης και πως στην ίδια οργάνωση συμμετέχει ένας καταδικασμένος αθλητής για παιδοβιασμό. Για να μην φτάσουμε στην ίδια την ουσία της διεξαγωγής των Ολυμπιακών Αγώνων με τα δισεκατομμύρια ευρώ που δαπανούνται και που οι ίδιοι οι Γάλλοι προσπάθησαν να μας υπενθυμίσουν με τις δράσεις-σαμποτάζ τους.

Η alt-right ατζέντα εξαπλώνεται παντού σε κάθε ευκαιρία, έτοιμη να στιγματίσει ζωές και να αντιδράσει σε κάθε τι έξω από τα πρότυπα που ορίζει. Όμως τι κάνει ακόμα και τον λεγόμενο προοδευτικό κόσμο να πέφτει σε αυτή την παγίδα μετατόπισης της θεματικής και του ίδιου του λόγου με βάση όσα ορίζει η εξουσία και η ακροδεξιά ατζέντα; Φυσικά, η πατριαρχία. Ο πιο καθοριστικός παράγοντας.

Και ασφαλώς στόχος σε όλη αυτή τη ρητορική δεν είναι το δήθεν σπάσιμο ενός κατεστημένου με έναν χαρακτήρα αντισυστημικότητας αλλά η ίδια η οντότητα του ανθρώπου που βάλλεται.

Σε συνδυασμό με την αποκαθήλωση των πολιτικών νοημάτων γύρω από το χτίσιμο μίας προοπτικής-εναλλακτικής και Αντίστασης, που ξεκίνησε με την έναρξη της πανδημίας Covid-19. Παράλληλα, άνθησε η συνωμοσιολογία και η αποτίναξη του συλλογικού, τα οποία μεταφέρθηκαν σε κάθε πολιτικό ζήτημα (από την οικολογία μέχρι το έμφυλο), φανερώνοντας ένα φοβερό πολιτικό χάσμα αναλυτικών εργαλείων που να αναπαράγουν και να γεννούν ριζοσπαστικά πολιτικά νοήματα και προοπτικές αγώνα προς μία χειραφετική και απελευθερωτική κατεύθυνση. Ουσιαστικά, έπειτα από την κρατική άλωση κατά τη διάρκεια της πανδημίας, φάνηκε πέρα απ' όλα τα άλλα η καλλιέργεια μίας ηττοπάθειας, συνεχόμενης γκρίνιας για το οτιδήποτε κι εν τέλει την εγκαθίδρυση του ΤΙΝΑ με την έλλειψη οράματος για το ξεπέρασμα των δεινών που μας περιβάλλουν. Η πλήρης νίκη του νεοφιλελευθερισμού.

Αυτή η έλλειψη οδήγησε τα όποια πολιτικά και συλλογικά νοήματα και δράσεις, μπορεί να υπήρχαν, στον γκρεμό. Με την θέση τους να παίρνουν η ακροδεξιά θαλπωρή της συνωμοσιολογίας που έχει την εύκολη και έτοιμη λύση και απάντηση για όλα (πράκτορες, στημένο-σκοτεινό παιχνίδι της εξουσίας, απώτερος σκοπός για κάτι άλλο κλπ), καθιστώντας ως νόημα στον πυρήνα της το πόσο ανήμπορη είναι να δράσει η κοινωνία εν τέλει. Οδήγησε γρήγορα, σε συνδυασμό με την έλλειψη εναλλακτικού αφηγήματος, προοπτικής και πολιτικών εργαλείων στην εγκόλπωση μίας ήττας που μετατρέπει οτιδήποτε τοποθετείται υποτίθεται απέναντι σε κάποια Κυριαρχία σε ψευτοαφηγήματα με τον μανδύα αντίστασης και ελπίδας για τους από τα κάτω (βλέπε στήριξη κρατικών μπλοκ και αυταρχικών καθεστώτων έναντι των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, στήριξη αντιεμβολιαστών κ.ο.κ.).

Άλλωστε, αυτό ακριβώς ξέρει να κάνει και η alt-right. Να πουλάει αντισυστημικότητα που στρέφεται μονάχα πάνω και ενάντια σε κοινωνικές ομάδες.

Όλα τα παραπάνω απότοκα της “καραντίνας” έχουν δημιουργήσει τρομερές αρνήσεις, ηττοπάθεια μα πάνω απ' όλα παραίτηση από κάθε τι πολιτικό και συλλογικό. Κι αυτό με την σειρά φέρνει

την αποσπασματικότητα και την υιοθέτηση οτιδήποτε φαίνεται έστω και λίγο πιο αντιδραστικό.

Σε δεύτερο βαθμό, έχει ξεκινήσει αρκετά έντονα μία συζήτηση γύρω από την alt-right και τον “δικαιωματισμό”. Δηλαδή πως η υποτιθέμενη προσκόλληση κομματιού του ευρύτερου Αριστερού και ακροαριστερού-αντιεξουσιαστικού χώρου στην πολιτική των ταυτοτήτων και στα ΛΟΑΤΚΙ+ δικαιώματα, δίνουν το έναυσμα για την αντίδραση και την άνοδο της Ακροδεξιάς. Υπό την έννοια, πως αποκόβει τον πολιτικό αυτό χώρο από τα “πραγματικά” προβλήματα της κοινωνίας, όπως η ακρίβεια, η εργασιακή εκμετάλλευση, η ζωή στην πόλη ή και ο πόλεμος.

Δηλαδή μπροστά στην επέλαση του ακροδεξιού εσμού, λόγου και νοημάτων φταίει η υπεράσπιση όλων αυτών των ανθρώπων και η διεκδίκηση, η ορατότητα γύρω από τα δικαιώματά τους και η ίδια η ύπαρξη.

Βάζουμε μία τελεία και το κρατάμε για πιο μετά στην συζήτηση (Β' Μέρος).

Σε κάθε περίπτωση η κοινωνική κίνηση και τα σοβαρά δείγματα μετατόπισης του λόγου σε ακροδεξιές αφηγήσεις άπλετου μίσους και μισαλλοδοξίας, μας δείχνουν πως το ζήτημα έχει να κάνει με την προστασία και υπεράσπιση πρώτα απ' όλα των ανθρώπων που βάλλονται. Γιατί ο alt-right λόγος και οι πρακτικές του αυτό κάνουν. Δημιουργούν ένα περιτύλιγμα περί Κυριαρχίας και Τάξης Πραγμάτων είτε αφορά το ζήτημα ορατότητας των ΛΟΑΤΚΙ+ ανθρώπων είτε των μεταναστ(ρι)ών/προσφύγων είτε ευρύτερα την ομοτρανσοφοβία, τον αντιρατσισμό, τον αντισεξισμό. Και με βάση αυτό τροφοδοτούν το μίσος αποκλειστικά προς αυτούς τους ανθρώπους που βρίσκονται στον στόχο.

Γι' αυτό ότι και να αναλύεται, πόσο μάλλον από την ευκολία του πληκτρολογίου χωρίς καμία συλλογική αποτύπωση παρά μόνο με την γνωστή μορφή της προσωπικής αποψάρας των social media, η αποτύπωση αυτού του μίσους λαμβάνει μονάχα μία ισχύ:

Στα 150+ άτομα που κυνηγούσαν δύο ανθρώπους για τον σεξουαλικό

τους προσανατολισμό και εμφάνιση στην πλατεία Αριστοτέλους λίγο πριν καιρό. Αυτά για να μην ξανασοκαριστούμε.

Σημείωση πως την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, τις τελευταίες ημέρες, έχουμε μεγάλες ακροδεξιές διαδηλώσεις με αρκετά επιθετικά χαρακτηριστικά-πογκρόμ σε όλη την Αγγλία και με στόχο μουσουλμάνους/ες μετανάστ(ρι)ες. Όλα αυτά από μία ψεύτικη είδηση.

“Ζήτημα εθνικό”: Ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα σε κοινωνία και Κράτος

Του Μηνά Μπλάνα

“Εθνικός διχασμός”, “Εθνική απειλή”, “Εθνικός εχθρός”, “Εθνική δυσφήμιση”, “Εθνική ασφάλεια”, “Εθνική προσβολή”, “Εθνική ανάπτυξη”, “Εθνική κυριαρχία”. Μέχρι και τον μηδενισμό τον πήραν και τον κάνανε εθνομηδενισμό. Το μόνο που μένει είναι η Εθνική Ελλάδα και το Εθνικό Λαχείο.

Αν μελετήσουμε πιο ενδελεχώς την ρητορική που χρησιμοποιείται ανά τα Κράτη και όχι μόνο στον ελλαδικό χώρο, θα παρατηρήσουμε την χρησιμοποίηση σε κάθε ευκαιρία του όρου εθνικού για την δικαιολόγηση κάθε ενέργειας της εξουσίας. Με τέτοιο τρόπο έτσι ώστε να μην αφήνει περιθώρια αμφισβήτησης για περαιτέρω διάλογο. Μια φράση που πάει πλάι πλάι πάντοτε και με την πρακτορολογία.

Από την Ρωσία και την Ουκρανία που βρίσκονται σε πόλεμο μέχρι και την Ελλάδα, την Ιταλία και την Ισπανία που έχουν κηρύξει

τον πόλεμο με την βούλα της Ε.Ε. στην ίδια τη ζωή και σε κάθε σκουρόχρωμη ύπαρξη μέσω των pushbacks, των στρατοπέδων συγκέντρωσης και παρόμοιων πρακτικών ελέγχου. Από τα πιο απολυταρχικά καθεστώτα όπως η Τουρκία μέχρι και στην καρδιά της Ευρώπης και στις Η.Π.Α των βασανιστηρίων. Κι από εκεί στην άκρη της γραμμής του τηλεφώνου σου.

Τι είναι αυτό που καθιστά ανθεκτική την κάθε διακυβέρνηση;

Μια κοινή φρασεολογία και ρητορική διέπει την κάθε περίπτωση. Δεν είναι άλλη από την αναγωγή του οτιδήποτε έχει να κάνει με την καταπίεση του Κράτους μέχρι και την απλή αντιπαράθεση και στον αντίποδα την αντίσταση σε εθνικό ζήτημα.

Κι αυτό γιατί ο κάθε επικοινωνιολόγος του κάθε Ηγέτη γνωρίζει πως αυτό που ενώνει τους κατόχους της εξουσίας με την κοινωνία δεν είναι άλλο από την φαντασίωση του έθνους. Δηλαδή μια κοινή ιστορία, ένας κοινός τόπος γύρω από ένα σύμβολο. Ένας όρος, δηλαδή, που μπορεί να διαπερνά συμφέροντα, τάξεις και οτιδήποτε στον διάβα του, ακόμα και την ίδια την ανθρώπινη ζωή.

Σε κάθε κρίση, η επίκληση δεν σταματάει. Είναι ο λόγος συσπείρωσης γύρω από το Κράτος και τις ενέργειες του με ακρογωνιαίο λίθο και peak αυτής της πίστης στο έθνος, τον μιλιταρισμό.

Ο όποιος πολιτικός διάλογος, ακόμα και στα πλαίσια της παρηκμασμένης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας παραμερίζεται, αρκεί κάτι να λογίζεται ως εθνικό. Κάπως έτσι βρέθηκε το κουμπί.

Το κουμπί για όποιον/α αντιστέκεται να λογίζεται ως εσωτερικός εχθρός. Και παράλληλα εχθρός της κοινωνίας. Το κουμπί για τον κοινωνικό κανιβαλισμό, τον ρατσισμό και τον εθνικισμό. Μα πάνω απ' όλα το κουμπί για την κοινωνική συναίνεση. Όποιος/α καταγγέλλει το Κράτος της χώρας του είναι επικίνδυνος/η για το

Έθνος, άρα πρέπει να εξοντωθεί.

Για κάθε Κρίση υπάρχει μία λύση. Για κάθε πολεμική στο εσωτερικό του Κράτους, μία διέξοδος.

Και για την αντιπολίτευση σε κοινοβουλευτικό επίπεδο το να πειράξεις μία τέτοια έννοια και το πώς χρησιμοποιείται κάνει φυσικά τζιζ. Γιατί έτσι λειτουργούν τα καθεστώτα και οι σύγχρονες δημοκρατίες. Δεν είναι “ελληνικό φαινόμενο”, είναι στρατηγική διακυβέρνησης που διαπερνά τις “δημοκρατίες” σε παγκόσμιο επίπεδο. Το έθνος συσπειρώνει την κοινωνία γύρω από το κράτος και την εξουσία του, ειδικότερα σε περιόδους αμφισβήτησης του.

Όπως και με τον Έβρο το 2020. Το καλύτερο παράδειγμα συσπείρωσης γύρω από το κράτος. Εκεί ξεδίπλωσε με τον καλύτερο τρόπο την συνταγή αυτή. Εκεί που ήταν στημένη στον τοίχο η ραχοκοκαλιά του Κράτους, δηλαδή η Ελληνική Αστυνομία και η καταστολή, ξαφνικά βαφτίστηκαν εθνικοί ήρωες. Ενώ πριν λίγες εβδομάδες έσπαγαν αμάξια, έβριζαν και τραμπούκιζαν ντόπιους/ες σε νησιά και ό,τι σταθεί στον διάβα τους. Αυτό κι αν πάει να πει επιτυχία, ειδικά όταν εκτυλίσσεται με τόσο αντιδραστικά και ρατσιστικά χαρακτηριστικά μέσα σε έναν εθνικιστικό παροξυσμό. Δόξα στο Κράτος, θάνατος στους ξένους, ακόμα και η Χ.Α. θα ζήλευε για όλο αυτό.

Παρ’ όλη την κοινά αποδεκτή συνταγή επιτυχίας του κάθε καθεστώτος, πάντα υπάρχει και ο αισθητός κόσμος που έρχεται να την αποκαταστήσει. Το με τι όρους και έως πότε θα ετεροκαθορίζεται η ίδια η κοινωνία είναι ένα άλλο ζήτημα.

Η ιδεοληπτική στρατηγική και εφαρμογή του δόγματος νόμος και τάξη

Του Μηνά Μπλάνα

Δηλώσεις του Διοικητή Α.Τ. Εξαρχείων: “προτεραιότητα του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη είναι να χτυπηθεί πρώτα το πολιτικό και κοινωνικό έγκλημα, και μετά το ποινικό στα Εξάρχεια”.

Από τα πρώτα πράγματα στα οποία θέλησε να βάλει τέλος η Ν.Δ, με το που άρπαξε την εξουσία, είναι αυτό που χαρακτήρισε γενικά και απροσδιόριστα ως ανομία. Στις πλατείες και μετέπειτα στα πανεπιστήμια με την κατάργηση του Ασύλου. Η ανομία για την εξουσία, πόσω μάλλον δε για την Δεξιά στην Ελλάδα, δεν βρίσκεται σε καμία εγκληματική ενέργεια, οργάνωση της νύχτας, που πουλάει ναρκωτικά κλπ. Η λεγόμενη ανομία και η πάταξή της έχει μόνο ιδεολογική απόχρωση και τίποτα παραπάνω.

Για την εξουσία ως μη νόμιμο ορίζεται οποιαδήποτε πολιτική πράξη δεν εκφράζεται στα πλαίσια της κοινοβουλευτικής διαδικασίας, των εδράνων και του κλειστού κύκλου των αντιπροσώπων και αρχόντων του τόπου μας. Από την άλλη, το λεγόμενο ανταγωνιστικό κίνημα και τα κινήματα γενικότερα έχουν στον πυρήνα τους την εξωθεσμική δράση, εδραιωμένη μεχρι και στην καθημερινότητα και στην αναπαραγωγή τους. Αυτό στην πράξη σημαίνει καταλήψεις κτηρίων, πολιτικές παρεμβάσεις σε κέντρα εξουσίας προπαγανδίζοντας τον πολιτικό λόγο τους, εκδηλώσεις σε πάρκα και πλατείες με το δικό τους, πάντα, πολιτικό πρόσημο και συνήθως ελεύθερα για όλους/ες/α.

Ακριβώς επειδή αυτή η μορφή άσκησης πολιτικής είναι έξω από τα νερά της Κυριαρχίας, πρέπει να παταχθεί εξ’ ολοκλήρου,

δημιουργώντας ένα αφήγημα που θα την καταστήσει επικίνδυνη στα μάτια της κοινωνίας, για την ίδια την κοινωνία. Ο δημόσιος χώρος οφείλει να είναι ανοιχτός μόνο για κερδοσκοπικούς σκοπούς (κατάληψη πάρκων και πλατειών από επιχειρήσεις) ή διοργανώσεις του Δήμου που έχουν ως στόχο να δείξουν πόσο φανταχτερή είναι η πόλη, ενώ έχουν ξοδέψει εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ για την υλοποίησή τους. Ο,τιδήποτε άλλο είναι παράνομο και πρέπει να παταχθεί. Η κοινωνικοποίηση και η πολιτικοποίηση χωρίς την εμπορευματικότητα στη μέση, καθιστά τους ανθρώπους επικίνδυνους για όλη αυτή την τάξη.

Τα άδεια κτήρια πρέπει να παραμείνουν έτσι, μέχρι να βρεθεί κάποιος επενδυτής να τα ανακαινίσει και φτιάξει Airbnb ή κανένα εμπορικό κέντρο. Κι άμα δεν έχει και καμιά άδεια, έλα μωρέ, κάποιον κουμπάρο θα 'χει, ανάπτυξις άλλωστε... Μην τυχόν και αξιοποιηθεί με άλλους όρους από την κοινωνία. Είπαμε, η τάξη είναι μόνο μία και όλα τα άλλα επικίνδυνα.

Οι πολιτικές παρεμβάσεις; Εκεί κι αν υπάρχει ανομία. Είναι δυνατόν να δέχονται επιθέσεις με τα φονικά τρικάκια και πανό εξέχουσες υπηρεσίες του Κράτους, κέντρα εξουσίας ή εταιρείες που απολύουν με το έτσι θέλω, χωρίς να παρέχουν καν τα βασικά της ασφάλισης;

Επειδή, εάν συνεχίσουμε με τον ίδιο ειρωνικό τόνο δεν θα σταματήσουμε ποτέ, στόχος του Κράτους δεν είναι να πατάξει καμιά εγκληματικότητα. Στόχος του είναι να φιμώσει τα μέσα του πολιτικού αντιπάλου, αφού δεν έχει ακόμα τα φώτα να ποινικοποιήσει εντελώς τον λόγο του. Η εγκληματικότητα είναι μία και είναι πολιτική.

Το ίδιο, βέβαια, μαρτυράνε και τα τελευταία γεγονότα στο Α.Π.Θ. Τα πανεπιστήμια αποτελούσαν ανέκαθεν τον πόθο της εξουσίας, καθώς με την θεσμοθέτηση του Ασύλου δεν μπορούσε να βάλει τις περιφράξεις που ήθελε στην πολιτική δράση. Αυτή η γέννηση της αμφισβήτησης και της αντίστασης είναι που φοβίζει. Η πανεπιστημιακή αστυνομία δεν έρχεται να αντιμετωπίσει καμιά εγκληματικότητα στους πανεπιστημιακούς χώρους. Το καδρόνι με

σημαία μετατρέπεται σε “ρόπαλο για δολοφονικές επιθέσεις”, τα σπρέι σε “βανδαλισμός δημοσίου χώρου και ασέλγειες πάνω στους τοίχους, στα χρήματα που πληρώνει η κοινωνία”, τα συνθήματα και τα πανό σε “σκηνικά έντασης από φοιτητές” κ.ο.κ.

Ενώ εξελίσσονται όλες αυτές οι σκηνές βίας μέσα στο campus, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, με φοιτητές και φοιτήτριες να προσαγάζονται επειδή βρίσκονται στην σχολή τους ή επειδή διαμαρτύρονται για το γεγονός πως έχει γεμίσει ΜΑΤ και ασφάλεια όλο το campus, λίγα μέτρα πιο εκεί ανενόχλητοι συνεχίζουν την δουλειά τους οι έμποροι ναρκωτικών. Τι; Μα δεν τα είπαμε για την ανομία στα πανεπιστήμια; Ναι, ενώ η ΕΛ.ΑΣ κυνηγάει φοιτητή(ρι)ες με μένος, λίγα μέτρα παρακάτω από εκεί που έχει στρατοπεδεύσει, γίνεται εμπόριο ναρκωτικών. Για όσους/ες δεν έχουν εικόνα του campus του Α.Π.Θ., και είναι πολλοί/ές αυτοί/ές που η μόνη σχέση και εικόνα που έχουν είναι από τα κυβερνητικά άρθρα, μιλάμε για το κάτω μέρος της Πλατείας Χημείου. Δηλαδή, περίπου 100 μέτρα από εκεί που είναι μόνιμα εγκατεστημένη η μισή Γ.Α.Δ.Θ. Κι ενώ, για κάποιο λίγο καιρό, είχαν λιγοστεύσει τα σκηνικά αυτά μέσα στο πανεπιστήμιο, τελευταία οι μαφίες έχουν κάνει ξανά την εμφάνισή τους και μάλιστα σε μια φάση που αποτελεί το πιο αστυνομοκρατούμενο μέρος της πόλης.

Βέβαια εντάξει, είπαμε, πώς κάνετε έτσι ρε παιδιά; Άμα στο ίδιο μέρος υπήρχε διαμαρτυρία, θα είχε περικυκλωθεί ήδη από το πρώτο λεπτό. Το πιθανότερο να είχε διαλυθεί με τους γνωστούς “επαγγελματίες τραυματίες” να κάνουν την τόσο σκανδαλώδη εμφάνισή τους, μιας και οι γκλοπιές και οι ευθείες βολές χειροβομβίδας κρότου λάμψης και οι ρίψεις δακρυγόνων είναι γνωστό πως δεν συνιστούν δολοφονικές ενέργειες που κατά τύχη δεν έχει χαθεί κάποια ζωή. Βλέπετε, δεν είναι δα και κανένας αστυνομικός που κάνει απλά κάτι ραμμάτα.

Άμα παρατηρήσει κάποιος/α από κοντά τα γεγονότα, και όχι υπό το πρίσμα του κυβερνητικού και πρυτανικού αφηγήματος, τότε σίγουρα θα του έκανε αίσθηση όλο αυτό το σκανδαλώδες σκηνικό. Το ίδιο συνέβη και συμβαίνει στα Εξάρχεια, που είναι γεμάτα

αστυνομία αλλά και νακρομαφίες ταυτόχρονα. Από τα βασανιστήρια και τις στοχοποιήσεις στο “κέντρο της ανομίας”, περνάμε στην μόνιμη ονειρώξη κάθε Δεξιού στην χώρα. Την καταπάτηση κάθε διαφορετικής πολιτικής και σωματικής ύπαρξης στα πανεπιστήμια. Ή αλλιώς “το σπάσιμο στο ξύλο των αναρχοάπλυτων που τολμάνε και αντιδράνε κάθε φορά”. Μια περιήγηση στα σχόλια σε ειδήσεις για τραυματίες από επιθέσεις της συμμορίας της ΕΛ.ΑΣ θα σας πείσει σίγουρα πως αυτός είναι ο μόνος στόχος.

Το πανεπιστήμιο ανέκαθεν αποτελούσε την μήτρα πιο ριζοσπαστικών ιδεών. Ένας χώρος που είναι συνυφασμένος με την ελεύθερη πολιτική και πολιτιστική έκφραση, ακριβώς εξαιτίας της πολιτικής δράσης στην οποία εναντιώνεται η εξουσία, και κατ’ επέκταση είναι εκεί που συγκεκριμένες πολιτικές δυνάμεις ποντάρουν την αναπαραγωγή τους. Δηλαδή οι πολιτικοί εχθροί.

Γι’ αυτό τόσο μένος εξ’ αρχής. Γι’ αυτό τόση καταστολή, τόση αιματοχυσία στα Εξάρχεια και στα πανεπιστήμια τώρα, τόση αστυνομοκρατία. Δεν αφορά κάποια εγκληματικότητα. Το Κράτος θέλει να τελειώσει με ο,τιδήποτε γεννά το διαφορετικό, το συλλογικό και την αντίσταση στο υπάρχον. Όλη αυτή η εμμονή με ολοένα και παραπάνω μπάτσους να προσλαμβάνονται και την αναβάθμιση του εξοπλισμού της ΕΛ.ΑΣ έχει να κάνει μόνο με την θωράκιση του Κράτους απέναντι στους εσωτερικούς εχθρούς. Την πολιτική δράση και κάθε κοινωνική αντίδραση.

Το μήνυμα είναι ένα και ξεκάθαρο:

Δεν υπάρχει έγκλημα γενικά και αόριστα. Υπάρχει πολιτικό και ιδεολογικό έγκλημα. Όποιος/α διαφωνεί πρέπει να παταχθεί.

Πόλεμος στην Ουκρανία: Μια (π)ω(ρ)δή στον σύγχρονο αθλητισμό

Μηνάς Μπλάνας

Η εισβολή του ρωσικού κράτους στην Ουκρανία, πέρα απ' όλα τα αποτρόπαια που επιφέρει ένας πόλεμος, έφερε και την αντίδραση της λεγόμενης Δύσης. Κυρώσεις, κυρίως οικονομικού χαρακτήρα, και μια προσπάθεια διεθνούς απομόνωσης και αποκλεισμού της Ρωσίας σε πολλούς τομείς. Η αθλητική βιομηχανία δεν μπορούσε να λείπει απ' όλο αυτό.

Είδαμε, λοιπόν, αποκλεισμούς από παγκόσμια κύπελλα και πρωταθλήματα, μέχρι και από διάσημα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Στα παραπάνω συμπεριλαμβάνεται και ο αποκλεισμός ενός απ' τους αποκαλούμενους Ρώσους ολιγάρχες, του Αμπράμοβιτς, ιδιοκτήτη της γνωστής αγγλικής ποδοσφαιρικής ομάδας Τσέλσι, με εντολή της βρετανικής κυβέρνησης. Φιλοτσελσικοί δεν είμαστε, ούτε φιλορώσοι με εξίσου φιλικά αισθήματα για δισεκατομμυριούχους.

Ας δούμε, όμως, το κατά πόσον όντως υπάρχει η «μη εμπλοκή με την πολιτική» που ευαγγελίζονται οι μεγάλες αθλητικές ομοσπονδίες. Είναι, βέβαια, οι ίδιες που τιμωρούσαν τη μη τήρηση της στάσης του «No Politics» με επιβολή προστίμων για την ανάρτηση αντιφασιστικών πανό από τους οπαδούς, και όχι μόνο. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα των οπαδών της Σέλτικ, ποδοσφαιρικής ομάδας της Σκωτίας, με σαφή πολιτικά χαρακτηριστικά, όταν σε ευρωπαϊκό αγώνα ποδοσφαίρου ανέβασαν πανό για τον πόλεμο στη Γάζα και την Παλαιστίνη. Τότε, η ποδοσφαιρική ομοσπονδία της ΟΥΕΦΑ τιμώρησε τον σύλλογο με την επιβολή προστίμου αξίας σαράντα χιλιάδων ευρώ, αφού, όπως αναφέρει η ίδια, απαγορεύεται η προώθηση πολιτικών μηνυμάτων στα γήπεδα.

Οπαδοί της Celtic έντυσαν στα χρώματα της Παλαιστίνης το Celtic Park

Από την άλλη, βέβαια, μιλάμε για ομοσπονδίες που δείχνουν ανοχή στην εμπλοκή με τον αθλητισμό και στο ξέπλυμα χρήματος δισεκατομμυριούχων ανά τον πλανήτη. Κι αν θέλουμε να μιλήσουμε από την ίδια σκοπιά με το σκεπτικό αποκλεισμού του Αμπράμοβιτς, τότε θα πρέπει να ανοίξει η συζήτηση και για τους απανταχού Σαουδάραβες πρίγκηπες –και μη– που κατέχουν όλο και μεγαλύτερο ποσοστό σε όλο και περισσότερα ποδοσφαιρικά brands. Χαρακτηριστικότερα παραδείγματα η Μάντσεστερ Σίτι και η Παρί Σεν-Ζερμέν, αλλά και πιο πρόσφατο η εξαγορά της Νιούκαστλ. (Σημείωση: Από πλευράς βρετανικής κυβέρνησης ήδη υπάρχουν φήμες πως έχουν ξεκινήσει τέτοιες συζητήσεις).

Αν, όμως, κινηθούμε στη λογική της «ανηθικότητας» σε σχέση με εγκλήματα, η Σαουδική Αραβία είναι χιλιόμετρα μπροστά. Ας αναλογιστούμε μόνο τον πόλεμο στην Υεμένη, για να μην επεκταθούμε στην κοινωνική κατάσταση που επικρατεί εντός της χώρας. Ας μας πούνε επιτέλους, πόσο ανθρώπινο και ηθικό είναι αυτό. Αλλά, προφανώς, τέτοιοι αποκλεισμοί δεν συνάδουν με τα συμφέροντα της Δύσης, που μια χαρά στηρίζει και έχει άμεσες σχέσεις με τα συγκεκριμένα καθεστώτα. Κοινώς, το χρήμα να ρέει.

Κι αυτό οδηγεί στον ξεπεσμό και την «ξενέρα» με σύνολο τον κόσμο του αθλητισμού. Φανταστείτε να υποστηρίζατε μια ομάδα κι

αυτή (εννοώντας το όποιο fund ή τον όποιο κροίσο κατέχει το μεγαλύτερο ποσοστό ιδιοκτησίας του brand) ξαφνικά να ανεβάζει τόσο πολύ τα εισιτήρια για την παρακολούθηση των αγώνων της, ώστε να μην είναι προσβάσιμα για τα λαϊκά στρώματα ή ξαφνικά να φεύγουν οι ιδιοκτήτες δίνοντας τέλος στην όποια ένδοξη ιστορία και πορεία της ομάδας κ.λπ. Δεν είναι τυχαίο που αρκετοί οπαδοί μεγάλων συλλόγων έχουν γυρίσει τις πλάτες τους σ' αυτή τη σαπίλα, φτιάχνοντας δικές τους, πιο αγνές ομάδες ημι-επαγγελματικού ή και επαγγελματικού χαρακτήρα.

Διότι αυτό που γίνεται στην Τσέλσι, τι πραγματικά σημαίνει; Χιλιάδες απλήρωτοι/ες εργαζόμενοι/ες, τραγελαφικές καταστάσεις, όπως το να πληρώνουν οι παίκτες τα μεταφορικά έξοδα και τις εμφανίσεις της ομάδας. Όχι ότι θα μείνει χωρίς επενδυτή η Τσέλσι, αλλά ας φανταστούμε και τις επιπτώσεις σε ομάδες μικρότερης κατηγορίας.

Ο σύγχρονος αθλητισμός από τη βάση του είναι πολιτικός. Μια ομάδα, για παράδειγμα, εξαρτάται από εφοπλιστές, χορηγούς και ένα συνονθύλευμα, γενικά, που το μόνο που κοιτάει είναι το κέρδος και το χρήμα και φυσικά, στηρίζεται στην όλο και μεγαλύτερη εμπορευματοποίηση. Τι πιο πολιτικό από την ανοχή σε αυτό και στους αδιάκοπους ρυθμούς των εκατομμυρίων ευρώ και της αγοράς;

Για να μη μιλήσουμε για τις αιματοβαμμένες διοργανώσεις στο Κατάρ και σε άλλες χώρες με πρόσχημα την επένδυση στο ποδόσφαιρο. Η μόνη επένδυση είναι το χρήμα. Οι ομοσπονδίες δεν νοιάστηκαν για τους νεκρούς εργάτες στον «δρόμο» για το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου. Δεν νοιάστηκαν ούτε για όσα έγιναν στη Βραζιλία, ούτε στη Νότια Αφρική προηγουμένως. Όλα αυτά έχουν και είχαν άμεσες κοινωνικές προεκτάσεις και επιπτώσεις, ειδικά στο βιοτικό επίπεδο – στις φαβέλες, για παράδειγμα, όταν, αντί να γίνει κάτι για να αντιμετωπιστεί η εξαθλίωση των ανθρώπων, δαπανούνται τόσα δισεκατομμύρια για το χτίσιμο αθλητικών εγκαταστάσεων μόνο και μόνο για μία διοργάνωση.

Εργάτες στα κάτεργα του Κατάρ για την προετοιμασία του Παγκοσμίου Κυπέλλου

Ο σύγχρονος αθλητισμός πάει χέρι χέρι με τις κρατικές αποφάσεις και, κατ' επέκταση, με τους γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς. Όλα τα άλλα είναι προφάσεις στον βωμό του θεάματος και του κέρδους. Από το «Say no to racism», το «Black Lives Matter» μέχρι και τον ντόρο γύρω από τους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του Πεκίνο.

Συνέντευξη με τον Πάνο Βλάχο για την παράσταση “Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού” (Video)

Η Βαβυλωνία πήρε συνέντευξη από τον Πάνο Βλάχο, πρωταγωνιστή της παράστασης «Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού». Ο Γιώργος

Μπακάλης και ο **Γιώργος Καραθανάσης** συνομίλησαν με τον ηθοποιό για την αστυνομική βία και την κρατική θανατοπολιτική, όπως αυτή ασκείται στην περίπτωση του Πινέλι, του Σαμπάνη, του Ζακ.

Στέκονται για λίγο στο ρόλο του γελωτοποιού ως φορέα κριτικής στην εξουσία. Ένα γελωτοποιό που στη συγκεκριμένη παράσταση δεν εξαντλείται σ' αυτή την κριτική, αλλά αναγγέλλει και τους νέους όρους της κριτικής αυτής, ξεφεύγοντας από τα παραδοσιακά αφηγήματα, με αναφορές στο Μάρκος και τους Ζαπατίστας. Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Πρόκειται για ένα θεατρικό που παρόλο που παίζεται εδώ και τόσες δεκαετίες και είναι γραμμένο σε μια άλλη εποχή, η τωρινή διασκευή του καταφέρνει να ενσωματώσει μια κριτική και σε ένα άλλο πλέγμα εξουσιών πέραν του διπόλου μπάτσος-αναρχικός. Βλέπουμε αναφορές σ' ένα σύνολο επικαιροποιημένων ζητημάτων όπως η πατριαρχία, η τοξική αρρενωπότητα και ο σεξισμός, πεδία που δε συνηθίζεται να θίγονται.

Προβληματίζονται αμφότεροι για το ποιος μπορεί να είναι ο σκοπός ενός τόσο κλασικού έργου στις μέρες μας, αλλά και η προτεραιότητα της τέχνης συνολικότερα. Αναρωτιούνται δηλαδή για το αν η ανάδειξη ενός γεγονότος καθαυτό, η ορατότητα για παράδειγμα της οποιασδήποτε κρατικής αυθαιρεσίας ή αν στην εποχή της διάχυσης της πληροφορίας σκοπός του έργου τέχνης είναι περισσότερο να μας δώσει την έμπνευση να αναμετρηθούμε επιτέλους με τέτοιες παθογένειες.

Την πετυχημένη παράσταση σκηνοθετεί ο Γιάννης Κακλέας, ενώ το θίασο συμπληρώνουν ο Θοδωρής Σκυφτούλης, ο Φοίβος Ριμένας, η Ιφιγένεια Αστεριάδη, ο Κωνσταντίνος Μαγκλάρας, Στέλιος Πέτσος ενώ ζωντανά επί σκηνής παίζει κιθάρα ο Βάιος Πράπα

Το Video της συνέντευξης ΕΔΩ

Τι σημαίνει για εμάς, τους Ευρωπαίους, το ταξίδι των Ζαπατίστας στα μέρη μας;

του Μηνά Μπλάνα

Οι ομάδες των Ζαπατίστας έχουνε ήδη φτάσει στα μέρη μας έπειτα από μια προετοιμασία μηνών. Τι σημαίνει αυτό, όμως για όσους/ες τους υποδέχονται;

Αρχικά, το άρθρο αυτό δεν έχει να κάνει με μία παρουσίαση του έργου των Ζαπατίστας. Άμα θέλετε να μάθετε περισσότερα και αναλυτικότερα για την Ζαπατίστικη Αυτονομία, μπορείτε να τσεκάρτε την ιστοσελίδα από το Καραβάνι των Ζαπατίστας <https://karavanizapatista.espinblogs.net/> ή ακόμα κι εδώ <https://www.babylonia.gr/tag/zapatistas/>. Για να κατανοήσουμε, όμως, για ποιο πράγμα γίνεται λόγος θα χρειαστεί να εμβαθύνουμε λίγο στον πυρήνα της σκέψης τους.

Οι έννοιες της Αυτονομίας και της Κοινότητας παίζουν πρωταρχικό ρόλο. Αυτονομία της Κοινότητας, δηλαδή απεξάρτηση από τους κρατικούς μηχανισμούς και αυτούς της αγοράς, στο μέτρο που αυτό είναι δυνατό, και οικοδόμηση ανάλογων δομών γι' αυτήν την απεμπλοκή στο εδώ και τώρα. Οι Κοινότητες έχουν να κάνουν με τις κοινωνικές σχέσεις που διαμορφώνονται. Σε αντιδιαστολή με την καθημερινή διάβρωση τους από το κράτος - ανάθεση- και τον νεοφιλελευθερισμό -ανταγωνιστικότητα, ατομικισμός, εξειδίκευση κ.α.- που αντιπαρέρχονται τον αλληλοσεβασμό και την αλληλεγγύη και σπάνε τους κοινωνικούς δεσμούς. Ας κρατήσουμε τα παραπάνω ως μία υπεραπλουστευμένη ανάλυση κάποιων βασικών εννοιών.

Και σ' αυτό το σημείο είναι που πρέπει να υπογραμμίσουμε και

να υπενθυμίσουμε πως: δεν έρχονται για να αποτελέσουν ένα κινηματικό αξιοθέατο. Έρχονται για να ακούσουν, να δούνε, να μάθουνε για τους τοπικούς, και όχι μόνο, αγώνες και να αφουγκραστούν πολιτικές οπτικές πάνω σε διάφορα ζητήματα.

Όλα αυτά προϋποθέτουν ένα επίπεδο οργάνωσης, διάδρασης και προετοιμασίας.

Με άλλα λόγια, το ταξίδι τους σήμανε την έναρξη μιας πανευρωπαϊκής δικτύωσης για να φτάσει εις πέρας και να οργανωθεί. Τοπικής, πανελλαδικής και εν τέλει πανευρωπαϊκής, γεγονός που δίνει την ευκαιρία να συντονιστούν και να επικοινωνήσουν για πρώτη φορά μέσω τέτοιων διαδικασιών συλλογικότητες απ' όλη την Ελλάδα. Κάτι τέτοιο είχε να συμβεί σε τόσο μεγάλη κλίμακα από τον Δεκέμβρη του '08, όπου εκεί υπήρχε άμεσο σημείο αντίστασης, συντονισμού και συσπείρωσης: οι δρόμοι της εξέγερσης. (Πέρα από κάποιες προσπάθειες δικτύωσης πάνω στην Ενέργεια και στο οικολογικό ευρύτερα)

Μιλάμε για πάνω από 100-200 συλλογικότητες και άτομα από διαφορετικές πόλεις σε κοινή διαβούλευση πέρα από τις όποιες μεταξύ τους διαφορές με τον ίδιο σκοπό. Μία διαδικασία αρκετά προωθητική, ειδικότερα σ' ένα περιβάλλον αρκετά τοξικό, με πολιτικούς και προσωπικούς ανταγωνισμούς και έντονο μικροπολιτικό στοιχείο, ξεπερνώντας σε όποιο βαθμό αυτό είναι εφικτό τον όποιο σεχταρισμό. Αξίζει να επισημανθεί πως μόνο η Ελλάδα και η Ιταλία συντονίστηκαν με τέτοιο οριζόντιο τρόπο, που δεν αφήνει σημάδι αδιαφάνειας στις διαδικασίες.

Σε μία δεύτερη αφήγηση, είναι η ώρα για αναστοχασμό πάνω σε διάφορα θέσφατα που κυριαρχούν. **Αναστοχασμός, δηλαδή, πάνω στον δυτικό τρόπο σκέψης και την αποικιοκρατική ματιά που διέπει τους Ευρωπαίους στις αναλύσεις τους.** Δηλαδή, να προσπαθήσουμε να απεγκλωβιστούμε από τα δίκτυα του νεοφιλελευθερισμού και να μην κοιτάμε με υπεροψία οτιδήποτε αλλιώτικο έχει πάει κάποια βήματα μπροστά και δεν ανήκει στην Δύση. Όπως συμβαίνει συνήθως σε κάθε ματιά προς την Λατινική

Αμερική και όποιο μέρος δεν έχει την ανάλογη τύχη να έχει μνηθεί για τα καλά στον δυτικό τρόπο ζωής και σκέψης.

Οι Ζαπατίστας έχουν απολέσει την αυτοαναφορικότητα που κυριεύει το δυτικό κόσμο. Επισημαίνουν το απλό: Αλληλεγγύη σημαίνει να χτίζεις την Αυτονομία και την απελευθέρωση εδαφών στον τόπο σου, στην γεωγραφία σου. Κι αυτό είναι που τους δίνει δύναμη στον αγώνα τους.

Να εφεύρουμε τρόπους για την ανάκτηση της Κοινότητας και του συλλογικού αισθήματος του συν-ανήκειν. Το οποίο με την σειρά του έχει κατακερματιστεί από το νεοφιλελεύθερο τρόπο ζωής σε σημείο που δεν μπορούμε να σκεφτούμε διαφορετική εναλλακτική πέρα από τα υπάρχοντα πλαίσια. Και αυτή, η μη ύπαρξη του συλλογικού σε πτυχές αλλά και στον πυρήνα της καθημερινότητας, είναι που εγκλωβίζει οτιδήποτε χειραφετικό σε αρκετά στενά πλαίσια. Διότι εκεί στοχεύουν και τα όποια εγχειρήματα αυτοοργάνωσης και από εκεί αντλούν το νόημα τους για τη ζωή ως ένα σχίσμα της οργανωμένης ζωής έναντι στο κράτος και στην αγορά.

Αποτελεί αφορμή για το στήσιμο δομών και εγχειρημάτων που έχουν σκοπό να μείνουν. Άλλωστε και οι ίδιοι οι Ζαπατίστας έχουν ως στόχο να αφήσουν κάτι πίσω ως παρακαταθήκη του ταξιδιού.

Καλώς να έρθουν, λοιπόν, και τους περιμένουμε στα μέρη μας! Με την ευχή να είναι η αφετηρία για την δόμηση ενός σχεδίου πραγματικής εξόδου από τον κρατισμό. Με περισσότερη υγιή αλληλεπίδραση, πολιτική ζύμωση, δημιουργία και διάδραση παραπάνω ριζοσπαστικών ιδεών. Γιατί “συμφωνούμε σε περισσότερα απ’ όσα διαφωνούμε”. Και το ταξίδι των Ζαπατίστας αποτελεί την καλύτερη αφορμή για το ρίζωμα του σκεπτικού τους.

Κλειστά κέντρα κράτησης - Το νέο πανοπτικό έλέγχου και φυλάκισης

Μετάφραση/Εισαγωγικό Σημείωμα: Μηνάς Μπλάνας

Η συνθήκη της πανδημίας κάνει ακόμα πιο μεγάλη μερίδα της κοινωνίας να στέκεται αμέτοχη για όσα συμβαίνουν σε “αόρατες” κοινωνικές ομάδες, να αδιαφορεί μπροστά σε βασανισμούς ανθρώπων, απαγωγές και παράνομες απελάσεις, παραβιάσεις βασικών δικαιωμάτων και στους νεκρούς σε κέντρα κράτησης. Κι αυτό διότι η ίδια η κοινωνία, με πρόφαση τον κορωνοϊό, μπήκε στην δίνη της απειλής (ο Άλλος μετατράπηκε στον/ην διπλανό/ή), της στέρησης των βασικών ελευθεριών, του φόβου και της αδιαφορίας, ακόμα και για την ίδια την ζωή δίπλα σε πτώματα. Δεν είναι ψέματα, όμως, πως ο εκφασισμός της κοινωνίας προχώρησε αρκετά βήματα τα τελευταία 5 χρόνια.

Αυτή η παραπάνω κοινωνική πραγματικότητα καταφέρνει να κάνει πιο ευάλωτα όσα άτομα βρίσκονται στο στόχαστρο της ρατσιστικής, μισάνθρωπης ρητορικής και των παιχνιδιών των κρατών πάνω σε ανθρώπινες ζωές. Βίαιες επαναπροθήσεις, ξύλο, βασανισμοί, ναυάγια, φυλακίσεις. Η λίστα δεν έχει τελειωμό για τον θάνατο που σπέρνουν τα κράτη. Τουρκία-Ελλάδα, ανταγωνισμοί, -όχι εσύ έκανες βασανισμούς, όχι εσύ τους στέλνεις, φέρτε δις- να τους βάλουμε στα στρατόπεδα και να τους στείλουμε από εκεί που ήρθαν. Γίνεται λόγος για το μεταναστευτικό/προσφυγικό, λες και μιλάμε για ανεπιθύμητα σακιά.

Για να φτάσουμε στο σημείο να περνάνε από μπροστά μας μαρτυρίες για ναυάγια, νεκρούς, μαρτυρίες για βασανισμούς, κρατικές αυθαιρεσίες σε διαδικασίες ασύλου και σκευωρίες, κλείσιμο σε βανάκια, ξύλο και μετά από 7 ώρες πάνω στον Έβρο. Για να είναι μακριά από την πόλη οι “βρωμιάρηδες, οι ξένοι, τα

κοπρόσκυλα”. Σκληρό; Αυτά συμβαίνουν. “Εδώ δεν μπορούμε να ζήσουμε εμείς, “μ’ αυτούς θα ασχολούμαστε;”, λένε οι ντόπιοι με μία ίσως πιο καλοπροαίρετη έκφραση της αδιαφορίας.

Το ελληνικό κράτος, με μπροστάρη τη Νέα Δημοκρατία, είναι γνωστό πλέον για την επιπόλαιη αντιστροφή του νοήματος και των εννοιών στην παρουσίαση του έργου του. Νομοσχέδιο που κάνει βουνά και θάλασσες έρμαια της κάθε εταιρείας στον βωμό του κέρδους; “Νομοσχέδιο φιλικό προς το Περιβάλλον”. Καταστρατηγείται το 8ωρο, η συνδικαλιστική δράση και καταργείται η Επιθεώρηση Εργασίας προς όφελος του εργοδότη; “Φιλεργατικό νομοσχέδιο, δίπλα στους εργαζόμενους”. Αυτό δεν αλλάζει, ειδικά στο μεταναστευτικό/προσφυγικό. Άλλωστε, η ενημέρωση σ’ αυτόν τον τομέα είναι τόσο ελαττωματική που ούτε καν φτάνει η είδηση στα ελληνικά μέσα. Ούτε καν φτάνει για να βαφτιστεί η βίαιη επαναπροώθηση σε δήθεν διάσωση κλπ, όπως είναι το σύνηθες από τα ΜΜΕ.

Όμως, αυτό δεν είναι θέμα μόνο της Ελλάδας. Την ίδια τακτική ακολουθεί και η Ε.Ε.

Τι είναι αυτό που ετοιμάζεται, όμως, στα νησιά του Αιγαίου;

Ακολουθεί μία μετάφραση ενός άρθρου της Corina Petridi (Reporters United) στο AlgorithmWatch, που αποτυπώνει την φρικαλεότητα της “προστασίας των συνόρων και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.” Το πρωτότυπο άρθρο εδώ: <https://algorithmwatch.org/en/greek-camps-surveillance/>

Ένα σύστημα παρακολούθησης που χρηματοδοτείται από την ΕΕ για «κέντρα υποδοχής και ταυτοποίησης» σε πέντε ελληνικά νησιά εγείρει ερωτήματα σχετικά με την ιδιωτικότητα και την ευημερία των αιτούντων άσυλο. Παρά τις διαβεβαιώσεις των ευρωπαϊκών αρχών, το σύστημα “Κένταυρος” υποδηλώνει ότι ο μαζικός έλεγχος, και όχι το καταφύγιο, είναι η προτεραιότητα.

Το Ελληνικό Υπουργείο Μετανάστευσης και Άσυλου σύντομα θα αναπτύξει και θα εγκαταστήσει ένα μερικώς αυτοματοποιημένο σύστημα επιτήρησης σε νέες εγκαταστάσεις υποδοχής στα ελληνικά

νησιά, σύμφωνα με επίσημο έγγραφο στρατηγικής του AlgorithmWatch.

Το έργο παρουσιάστηκε σε μια παρουσίαση με τίτλο «Εθνική στρατηγική μετανάστευσης 2020-2021, προστασία των νησιών του Αιγαίου», η οποία καθορίζει τις βασικές προτεραιότητες της κυβέρνησης για το πώς χειρίζεται τους αιτούντες άσυλο.

Το σύστημα ονομάζεται «Κένταυρος», το όνομα των μυθικών πλασμάτων ανθρώπων-ζώων γνωστών για τον άγριο και βίαιο χαρακτήρα τους. Η παρουσίαση το περιγράφει ως ένα «ολοκληρωμένο ψηφιακό σύστημα ηλεκτρονικής και φυσικής διαχείρισης ασφάλειας που τοποθετείται μέσα και γύρω από τις εγκαταστάσεις χρησιμοποιώντας κάμερες και έναν αλγόριθμο ανάλυσης κίνησης (AI Behavioral Analytics)».

Το “Κένταυρος” θα εφαρμοστεί και στα πέντε κέντρα υποδοχής που πρόκειται να λειτουργήσουν στο εγγύς μέλλον σε Λέσβο, τη Χίο, τη Σάμο, τη Λέρο και Κω. Η ακριβής ημερομηνία εφαρμογής είναι ασαφής. Το camp της Σάμου είναι έτοιμο, αλλά η κατασκευή δεν έχει ακόμη ξεκινήσει στη Λέσβο.

Υπάρχει προφανής αμφισημία για τη φιλοσοφία των νέων στρατοπέδων. Στην πρόσφατη επίσκεψή της στη Λέσβο, η Επίτροπος της Ε.Ε. Ylva Johansson δήλωσε με έμφαση ότι δεν θα είναι κλειστά. Ωστόσο, η παρουσίαση του Υπουργείου τα περιγράφει ως «κλειστές και ελεγχόμενες». Η λέξη «κλειστό» επαναλαμβάνεται 18 φορές σε όλο το έγγραφο της ελληνικής κυβέρνησης.

Σύμφωνα με το ίδιο έγγραφο, τα νέα στρατόπεδα θα έχουν διπλό στρατιωτικού τύπου φράχτη. Οι κάτοικοι τους επιτρέπεται να εισέρχονται και να εξέρχονται από την εγκατάσταση μόνο σε συγκεκριμένες ώρες της ημέρας και θα παρακολουθούνται από το σύστημα “Κένταυρος”.

Το Ελληνικό Υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου μοιράστηκε με το AlgorithmWatch και τους Reporters United μια λίστα με τα

βασικά παραδοτέα του “Κενταύρου”. Το έργο αποτελείται από διάφορες τεχνολογικές λύσεις, όπως σύστημα CCTV και οθόνες βίντεο, πτήσεις με drone μέσω των εγκαταστάσεων για τον εντοπισμό περιστατικών, συναγερμούς παραβίασης περιμέτρου με κάμερες, πύλες ελέγχου με ανιχνευτές μετάλλων και συσκευές ακτίνων X και ένα αυτοματοποιημένο σύστημα για δημόσιες ανακοινώσεις, που θα μεταδίδονται από ηχεία. Ένα κέντρο ελέγχου θα βρίσκεται στην έδρα του υπουργείου.

Ένας εκπρόσωπος του υπουργείου δήλωσε στο AlgorithmWatch ότι το έργο «στοχεύει στην ενίσχυση της υποδομής των κέντρων λήψης και αναγνώρισης με ενσωματωμένα ψηφιακά συστήματα, ώστε να διασφαλίζεται η ασφάλεια και η ομαλή λειτουργία των εγκαταστάσεων λήψης».

Το έργο θα χρηματοδοτηθεί εξ ολοκλήρου από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα κεφάλαια θα προέρχονται ιδίως από το Ταμείο Εσωτερικής Ασφάλειας, το οποίο χρηματοδοτεί τη διαχείριση των εξωτερικών συνόρων της ΕΕ και από το Ταμείο Ανάκαμψης, το οποίο υποστηρίζει τα κράτη μέλη που επλήγησαν από την πανδημία. «Με αυτόν τον τρόπο», δήλωσε ο εκπρόσωπος, «θα διασφαλιστεί ότι η υλοποίηση και η λειτουργία του έργου θα υπόκεινται στις απαιτήσεις του GDPR (Γενικός Κανονισμός για την Προστασία των Δεδομένων) για την ενίσχυση των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών των ατόμων».

Μια πηγή, που ζήτησε να μην αναφερθεί το όνομα της, είπε στο AlgorithmWatch ότι το κόστος του έργου θα ξεπεράσει τα 33 εκατομμύρια ευρώ. Το έργο θα τεθεί σύντομα σε λειτουργία μέσω δημόσιου διαγωνισμού και θα ανακοινωθεί σε EUR-Lex.

Όλα περιλαμβάνονται

Η Petra Molnar είναι δικηγόρος στο Migration and Technology Monitor και στο Refugee Law Lab. Αυτό που θεώρησε ενδιαφέρον για το σύστημα Centaur είναι το πόσο καθολικό είναι.

«Δείχνει πραγματικά ότι η προτεραιότητα αυτού του έργου και ίσως για το Υπουργείο Μετανάστευσης είναι η ομαλοποίηση της

παρακολούθησης σε αυτούς τους χώρους. Μιλάμε για κάμερες, αυτοματοποιημένη μετάδοση φωνής, drones και επίσης γι' αυτό το είδος άμορφης αλγοριθμικής ανάλυσης ανίχνευσης που κανείς δεν μπορεί να ξέρει τι ακριβώς θα συνεπάγεται », είπε η κ. Molnar.

Η ΕΕ και η ελληνική κυβέρνηση δημιουργούν ουσιαστικά ένα «ευρύ raporticon» και απομονώνουν περαιτέρω μια πολύ ευάλωτη κοινότητα, είπε. «Έχουμε ακούσει για ορισμένες από τις δραστηριότητες είτε που προτείνονται είτε ήδη συμβαίνουν όπως πτήσεις με drones πάνω από τη Λέσβο και μερικά από τα στρατόπεδα. Αυτή είναι η πρώτη φορά που βλέπω δραστηριότητες ντετέκτιβ να αναφέρονται ως βασικά επιτεύγματα ως μέρος ενός έργου », πρόσθεσε.

Η ομάδα της έχει επιβεβαιώσει τη χρήση drones σε ναυτιλιακές επιχειρήσεις, αλλά δεν έχει επιβεβαιώσει τις πτήσεις πάνω από το νησί της Λέσβου. Ωστόσο, η κ. Molnar λέει ότι υπήρξαν ορισμένες περιπτώσεις όπου οι άνθρωποι πίστευαν ότι τους ακολουθούσαν drones στο στρατόπεδο «Moria 2.0», καθώς το νέο στρατόπεδο είναι γνωστό στους ντόπιους. (Το στρατόπεδο Moria, στο νησί της Λέσβου, κήκε το 2020.)

Φυλακή

Ο Matthias Mertens είναι Συντονιστής Υποστήριξης για το Europe Must Act. Πρότεινε ότι τα νέα κλειστά στρατόπεδα – επίσημα αναφερόμενα ως Κέντρα Υποδοχής και Ταυτοποίησης (MPRIC) – συνεχίζουν την «επιβλαβή πολιτική μαζικού περιορισμού των αιτούντων άσυλο» που εφαρμόζεται στα ελληνικά νησιά από το 2016.

Υπό αυτή την έννοια, είπε, τα νέα στρατόπεδα «έχουν σχεδιαστεί για να είναι όσο το δυνατόν περισσότερο σαν φυλακές: Τοποθετούνται σε απομακρυσμένες τοποθεσίες στα ελληνικά νησιά, οι εξωτερικές τους περιμέτρους περιβάλλονται από δύο φράκτες στρατιωτικού τύπου και αυστηρούς ελέγχους στην κίνηση των αιτούντων άσυλο, μέσα και έξω”.

Κατά την άποψή του, ο Κένταυρος θα θέσει τους αιτούντες άσυλο στα ελληνικά νησιά υπό στενή παρακολούθηση, συμβάλλοντας στις συνθήκες φυλακής των νέων στρατοπέδων.

«Από την εμπειρία μας ως επί τόπου εργαζόμενοι βοήθειας, γνωρίζουμε ότι ένα τέτοιο σύστημα δεν θα χρησιμεύσει για τη διασφάλιση της ασφάλειας των αιτούντων άσυλο και του προσωπικού, αλλά μάλλον θα επιδεινώσει τα ήδη ανησυχητικά δεινά όλων όσων αναγκάζονται να ζήσουν σ' αυτά τα camps», είπε.

Από τον φόβο στην ελπίδα

Του Μηνά Μπλάνα

Αν ρωτούσαμε πριν από 2-3 μήνες αλλά και κατά τη διάρκεια των απαγορεύσεων κυκλοφορίας οποιοδήποτε άτομο συμμετέχει ενεργά στο κίνημα, αν βλέπει κάποιο φως για αντίδραση με ριζοσπαστικούς όρους στην υφιστάμενη κατάσταση, τότε θα εισπράτταμε απαισιοδοξία και απογοήτευση. Όταν στις 17 Νοέμβρη μία χούφτα άνθρωποι, κυρίως οργανωμένοι/ες, στριμώχνονταν και έτρωγαν πρόστιμα από τα ΜΑΤ και τις κάμερες, τότε σίγουρα το μόνο που κυριαρχούσε ήταν ο φόβος. Ο φόβος της καταστολής και της απάθειας.

Δεν είναι ψέμα και σίγουρα όχι ντροπή να το παραδεχτούμε. Από τότε, όμως, μεσολάβησαν 2 μήνες γεμάτοι ζωή και αντίδραση άνευ προηγουμένου, ειδικά για την συνθήκη της πανδημίας που όλοι/ες βιώνουμε. Ο εγκλεισμός, τα απονενομημένα και συγχρόνως αντιφατικά μέτρα αντιμετώπισης του covid-19, η κρατική αυθαιρεσία, η συνεχόμενη κρατική καταστολή και έλεγχος μέσω της ΕΛ.ΑΣ. και οι νόμοι που περνιούνται χωρίς δεύτερη σκέψη με σκοπό την υποβάθμιση των ζωών και βασικών αναγκών της κοινωνίας, την έκαναν να βγει στους δρόμους και να διεκδικήσει

τα αυτονόητα.

Και κάπου εκεί απαντάει ορμώμενο και το φοιτητικό κίνημα ενάντια στις κλειστές σχολές, στην πανεπιστημιακή αστυνομία και στο νέο νόμο Χρυσοχοϊδης-Κεραμέως. Συνδεδεμένο με το κλίμα διαμαρτυρίας-απέχθειας κατά της αστυνομικής βίας που υπήρχε διάχυτο στην κοινωνία, με αποκορύφωμα το περιστατικό της Νέας Σμύρνης. Οι φοιτητές δεν έμειναν άπραγοι αλλά έγιναν ένα με αυτή την οργή και αγανάκτηση. Έτσι όπως έγινε και σε κάθε γειτονιά της Αθήνας και σε αρκετές πόλεις που κατακλύστηκαν από μεγαλειώδεις διαδηλώσεις.

Καταλήψεις σε Πρυτανείες σε αρκετές πόλεις της χώρας σε μία περίοδο όπου τα πανεπιστήμια λειτουργούν με τηλεκαίτευση και οι πρακτικές γίνονται με... τηλεργασία.

Συγκεκριμένα, η Θεσσαλονίκη έχει καταφέρει κάτι μοναδικό. Εδώ και παραπάνω από 2 μήνες και τουλάχιστον 1 φορά την εβδομάδα γίνονται πορείες που απαρτίζονται από, τουλάχιστον, 2000(!) άτομα. Σε σημείο που λέμε μεταξύ μας "Α, δεν είχε τόσο κόσμο σήμερα" και να έχει στην πραγματικότητα κάποιες χιλιάδες.

Το τραύμα και ο συνεχής φόβος της βάνουσης καταστολής έγιναν το έναυσμα προκειμένου να δυνάμωσει ακόμη περισσότερο αυτή η οργή και η αντίσταση που υπάρχουν διάχυτα σε όλο αυτόν τον κόσμο.

Φτάσαμε στο σημείο να γίνει μία από τις μεγαλύτερες πορείες της τελευταίας δεκαετίας με τις μετριοπαθείς εκτιμήσεις να μιλάνε για 10.000 άτομα στους δρόμους.

Παράλληλα, τους τελευταίους 2 μήνες αποφασίστηκαν αρκετές καταλήψεις σχολών με αποφάσεις φοιτητικών συλλόγων συνήθως κόντρα, όχι σε κάποια αντιδραστική δύναμη, αλλά στις “επαναστατικές” πρωτοπορίες των κλειστών Διοικητικών Συμβουλίων, της γραφειοκρατίας και των σφραγίδων(κι αυτό ισχύει για όλες τις πόλεις, όπου υπήρχαν διάφορες δράσεις ενάντια στο νέο νομοσχέδιο). **Μαζικοποιημένες πολύωρες γενικές συνελεύσεις και συντονιστικά με ανοιχτά πλαίσια όπου ο/η κάθε φοιτητής/ρια βρίσκει τον χώρο να συμμετέχει και να εκφραστεί. Μέσα σ’ αυτά και η περαιτέρω ριζοσπαστικοποίηση σε σχολές , που δεν υπήρχε παρουσία πιο πριν, μέσω της δημιουργίας νέων αυτόνομων σχημάτων.**

Και φυσικά κι ένα από τα πλέον σημαντικά, επιτεύχθηκε και η

σύνδεση του πανεπιστημίου με την ίδια την κοινωνία. Πιο συγκεκριμένα, το Campus έχει μετατραπεί από έναν τόπο νεκρό, όπου κυριαρχούσαν ναρκομαφίες αλλά και η επίμονη και έντονη παρουσία της αστυνομίας 2 με 3 ημέρες αφότου έγινε εκκένωση της κατειλημμένης Πρυτανείας, σε έναν τόπο συνάντησης για μικρές/ους και μεγάλους/ες. Εδώ και ενάμιση μήνα γίνονται καθημερινά δεκάδες πολιτικές εκδηλώσεις, αντι-μαθήματα, συνελεύσεις, συζητήσεις, δημιουργικά πολιτιστικά δρώμενα δίνοντας ζωή μέσα στις άχαρες ημέρες των απαγορεύσεων.

Κοινώς, όσα δημιουργούνταν από φεστιβάλ όπως το Άμεσης Δημοκρατίας για 3 ή όσες ημέρες διαρκούσαν, τώρα υπάρχουν με διαρκή ροή και χιλιάδες κόσμου καθημερινά. Σίγουρα σ' αυτό βοηθάει και η τοποθεσία του, από χωροταξικής άποψης, καθώς βρίσκεται στο κέντρο της πόλης. Όμως, αυτό είναι η ουσιαστική επανανοηματοδότηση τόσο του ασύλου όσο και του δημόσιου χώρου καθ' αυτού. Ένα πανεπιστήμιο επανοικειοποιημένο, ανοιχτό και πραγματικά κοινωνικό. Δεν είναι καθόλου αμελητέο όλο αυτό. Αντιθέτως, στέκεται απέναντι στο κράτος και στις πρυτανικές αρχές που το ονειρεύονται γεμάτο αστυνομία και αποκλειστικά για μαθήματα.

Όλα αυτά από ένα υποκείμενο ακηδεμόνευτο που δρα άλλοτε αυθόρμητα, καθώς βλέπει το μέλλον του κάτω από τις επιταγές της εξουσίας και την μπότα ενός μπάτσου κι άλλοτε με βάση τις συλλογικές αποφάσεις, την δημιουργία, την αμφισβήτηση και το ξεπέρασμα των στενών ορίων του παραταξιοκεντρικού φοιτητικού συνδικαλισμού.

Σίγουρα οι δυναμικές που παράγονται από όλα αυτά δεν μπορούν να προβλεφτούν. Όμως, δεν μπορούμε να μην σταθούμε σε αυτό σαν κάτι το μεγαλειώδες.

Το παραπάνω στέκεται ως μία προσπάθεια ανασκόπησης των τελευταίων μηνών και όχι ως μία ωραιοποίηση καταστάσεων. Όλα αυτά ενυπάρχουν με τα καλά και τα στραβά, όπως οι εικόνες συνωστισμού με το περίφημο πάρτι, που αποτελεί ταυτόχρονα το

μόνο πράγμα με το οποίο ασχολήθηκαν τα ΜΜΕ σε εδώ και 2 μήνες αγώνα και μαζικότητας διαδηλώσεων. Σημείωση: πάλι όσοι/ες δραστηριοποιούνται μέσα στα πανεπιστήμια- άτομα από φοιτητικούς συλλόγους και αλληλέγγυοι/ες- παρενέβησαν προκειμένου να λήξει.

Για να φτάσουμε στην ημερομηνία ορόσημο της 15 Απρίλη, όπου σύμφωνα με κυβερνητικές πηγές θα εφαρμοστεί πιλοτικά η πανεπιστημιακή αστυνομία.

Τελευταία φορά πάντως, η εικόνα των ΜΑΤ στα πανεπιστήμια είχε ως αποτέλεσμα να κατέβουν στους δρόμους δεκάδες χιλιάδες άτομα. Και το σίγουρο είναι ότι θα υπάρξει συνέχεια σε οποιαδήποτε κλιμάκωση της βίας από πλευράς του κράτους.

Γιατί μπροστά στην καταστολή, λάμπουν τα μάτια της οργής και της ελπίδας για ένα καλύτερο μέλλον.

Ακολουθεί φωτογραφική ανασκόπηση:

Φωτογραφία του InfoLibre, από την πανεκπαιδευτική πορεία στις 8/4 λίγο πριν οι κατειλημμένες σχολές του campus συνταντηθούν με τον κόσμο της συμβολικής κατάληψης στο Ολύμπιον

Η συνέντευξη τύπου που δόθηκε από εκπρόσωπους των φοιτητικών συλλόγων του Α.Π.Θ.

Ένα μικρό δείγμα του μεγέθους της επανοικειοποίησης των πανεπιστημιακών χώρων. Από το πρώτο bazaar οικονομικής ενίσχυσης για τα συλληφθέντα της κατάληψης Πρυτανείας.

Εκκένωση της Πρυτανείας Πράξη 1η. Το άλλο δείγμα των πανεπιστημίων της εξουσίας.

Κάποια από τα προγράμματα των καταλήψεων.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ

τρίτη 13.4

13.00 / Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων
για την πορεία της Πέμπτης 15.4

εκδήλωση:

18.00 / "Σύνδεση του φοιτητικού
κινήματος με εκπαιδευτικούς,
υγειονομικούς, εργατικά σωματεία και μαθητές"

τετάρτη 14.4

16.00 / εκδήλωση για τον νόμο
Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη και παρουσίασή του

πέμπτη 15.4

11.00 / προσυγκέντρωση στην πρυτανεία

13.00 / πορεία ενάντια στον νόμο
Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη, Άγαλμα Βενιζέλου

19.00 / προβολή ταινίας για το φοιτητικό κίνημα
του 06'-07' : "Μη μου μιλάς για καλοκαίρια"

παράσκευή 16.4

13.00 / Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων

18.00 / αντιπολεμική εκδήλωση:
"Δεν θα γίνουμε κρέας στα κανόνια τους"

*κάθε πρωί στήριξη στις 7.00

*κάθε μέρα διαχειριστική της κατάληψης Πρυτανείας στις 14.00

*κάθε μέρα 21.00-1.00 προβολές ταινιών

φοιτητικοί σύλλογοι:

Αρχιτεκτονικής, Κινηματογράφου, Χημικών, ΠΤΔΕ, Θεάτρου,
ΜΜΕ, Εικαστικού, Πολιτικών Επιστημών, Ηλ.Μηχ., Μαθηματικού,
Φυσικού, Βιολογικού

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΗΠΘ

ΤΕΤΑΡΤΗ 14.4

12:00 συζήτηση για το έμφυλο και για σεξιστικές συμπεριφορές από καθηγητές
(ΑΙΘΡΙΟ)

16:00 εκδήλωση για το νόμο Κεραμέως – Χρυσοχοϊδης
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

20:00 αγώνες ενάντια στα κλειδώματα στο πολυτεχνείο και γνωριμία με το χώρο

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16.4

10:00 αντι - μάθημα "ουτοπία και ετεροτοπία, σχέσεις μεταξύ τους και θεατρικοί χώροι"
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

12:00 ανοιχτή συζήτηση για τον περιβαλλοντοκτόνο νόμο

13:00 συντονιστικό γενικών συνελεύσεων
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

15:00 αντι - μάθημα: ηλεκτρολογικός πίνακας
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

19:00 προβολή ταινίας
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

ΠΕΜΠΤΗ 15.4

11:00 προσυγκέντρωση
(ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ)

13:00 πανεκπαιδευτική πορεία
(ΑΓ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ)

16:00 ενιαίο συντονιστικό γενικών συνελεύσεων
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

19:00 προβολή ταινίας για το φοιτητικό κίνημα του '06 - '07
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

ΣΑΒΒΑΤΟ 17.4

12:00 αντιπολεμική πορεία
(ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ)

15:00 έκθεση φωτογραφίας και μπαζάρ
(ΦΟΥΑΓΙΕ)

+ γουόρκσοπ αυτοάμυνας

17:00 εκδήλωση: ο ρόλος του πανεπιστημίου, η έρευνα εντός του και πώς απαντάμε
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

20:00 προβολή ταινίας:

Sorry to Bother
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

Σ.Φ. ΗΛ - ΜΗΧ

καθημερινά στηρίζουμε την κατάληψη από τις 7. όλη την ημέρα θα υπάρχει καφενείο.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΑΡΧ|ΚΗΣ

Ο ρόλος του ελληνικού Κράτους στον (μη) απομονωτισμό του καθεστώτος Ερντογάν

του Μηνά Μπλάνα

Εδώ και περίπου 2 αιώνες, ίσως και παραπάνω, υπάρχει ένα εθνικιστικό μίσος-εχθρότητα που διακατέχει τα δύο γειτονικά κράτη. Ένα αφήγημα που ήταν και παραμένει απαραίτητο για την διατήρηση και το χτίσιμο του λεγόμενου έθνους-κράτους και στις δύο πλευρές. Θηριωδίες, αδικοσκοτωμένοι κάτοικοι και άμαχοι και από τις δύο πλευρές στέκονται για να μας υπενθυμίζουν πως ανεξαρτήτου έθνους οι Μεγάλες Ιδέες γεννάνε Μεγάλα Νεκροταφεία. Θάνατοι στον βωμό του εθνικισμού που χρησιμοποιούνται αναλόγως την πλευρά ως προς ενίσχυση του και όχι προς αποφυγή όπως θα έπρεπε να είναι το μάθημα από αυτές τις ιστορίες και τα νεκρά σώματα.

Αναμφίβολα, μία κατάσταση που βολεύει την εκάστοτε άρχουσα τάξη στα δύο κράτη για εσωτερική κατανάλωση, έτσι ώστε να συσπειρώνει τον εθνικό κορμό γύρω από την κυριαρχία της, με πρόσχημα την εθνική ενότητα.

Πριν αλλά και μετά την πανδημία έχουν μπει, από τα ΜΜΕ της ΝΔ κυρίως, στον δημόσιο διάλογο αναγνώσεις εκ των δύο κρατών όπως οι προκλήσεις και αντεγκλήσεις με φόντο τους πρόσφυγες, την Αγία Σοφιά και τώρα με το τεταμένο κλίμα Αιγαίο με φόντο τους υδρογονάνθρακες. Μέσα στο πλαίσιο ολικής διαπλοκής και άμεσης σύνδεσης των ΜΜΕ με το κυβερνών κόμμα, όπου η κυβερνητική γραμμή είναι ο λόγος των δημοσιογράφων, ακούσαμε και συνεχίζουμε να ακούμε για την Ελλάδα που έχει την διεθνή κοινότητα μαζί της και την δήθεν απομονωμένη Τουρκία. Τα

περισσότερα απ' αυτά ήδη καταρρέουν από την ίδια πραγματικότητα, και όχι από αυτήν που συνηθίζουν να προβάλλουν στις οθόνες προσφέροντας μόνο μια αυταπάτη στην κοινωνία.

Όμως ποιος είναι ακριβώς ο ρόλος του Ελληνικού Κράτους στην απομόνωση του καθεστώτος Ερντογάν και των κινήσεων του τόσο στο εσωτερικό της Τουρκίας όσο και στις ιμπεριαλιστικές του βλέψεις;

Η απάντηση είναι μία και σκληρή βάση της πραγματικότητας: Η Ελλάδα αλλά κι άλλες χώρες της Ε.Ε όπως η Γερμανία, είναι οι εγγυητές της εξολόθρευσης των εσωτερικών εχθρών του καθεστώτος Ερντογάν. Δηλαδή με άλλα λόγια έχουν βάλει για τα καλά το λιθαράκι τους, βοηθώντας τον να χτίσει την αυτοκρατορία του.

Μία αυτοκρατορία γεμάτη θάνατο, βασανισμούς, κυνηγητά και φυλακίσεις πολιτικών αντιπάλων, διώξεις σε όποιο ΜΜΕ εκφράσει έστω και κάποια κριτική στο καθεστώς. Υπό αυτήν την έννοια ο Ερντογάν στήνοντας ένα παρακράτος σε σχεδόν όλους τους θεσμούς, υπό τον συνεχή φόβο των διώξεων, προσπαθεί να επιβληθεί με βάση μία εθνική ενότητα. Σε κάθε περίπτωση κριτικής και σκανδάλου ακούγεται η λέξη εθνικός διχασμός και σκευωρία. Όπως εδώ ένα πράγμα χωρίς να έχουμε τις φυλακίσεις μιας και τα ΜΜΕ ανήκουν ολοκληρωτικά, πριν ελαχίστων εξαιρέσεων, σε εφοπλιστές-υποστηρικτές της κυβέρνησης. Ένα καθεστώς ποτισμένο με τον πολεμοχαρή εθνικισμό.

Στο εσωτερικό του, όμως, το μόνο που διατρανώνεται είναι η εθνική ενότητα, η υπευθυνότητα, η διαφάνεια και ο αγνός πατριωτισμός. Αυτά για να πάρουμε μία πρώτη γεύση πως στήνεται ένα ολοκληρωτικό καθεστώς εξ ολοκλήρου από την παραπληροφόρηση και την "έγκυρη-ανεξάρτητη" ενημέρωση.

Μέσα σ' αυτές τις σκοτεινές συνθήκες, αρκετοί πολιτικοί αντίπαλοι, είτε πολιτικοί είτε απλοί πολίτες, αναγκάστηκαν να φύγουν από την χώρα με βάση και τις διώξεις εναντίον τους. Έτσι, με αυτό το νέο αυταρχικό καθεστώς οι άμεσα εμπλεκόμενοι και διωκόμενοι άρχισαν σιγά σιγά να ζητάνε την απομόνωση του Τούρκικου κράτους από άλλα κράτη. Συνήθως με πορείες

διαμαρτυρίας σε διάφορες πόλεις της Ευρώπης. Η απάντηση τόσο της Ελλάδας όσο και του κάθε κράτους ήταν αυτή που ξέρει καλύτερα: καταστολή και νέες διώξεις προς αυτούς τους ανθρώπους. Δεν είναι ανέκδοτο. Η Ελλάδα αντιλαλεί στο εσωτερικό της, τις φωνές για απομόνωση της Τουρκίας ενώ έχει κάνει τα απαραίτητα έτσι ώστε να αφανίσει κάθε αντιπολιτευτική φωνή για ειρήνη ενάντια στην εθνικιστική έξαρση στο εσωτερικό της Τουρκίας. Ξύλο και βασανισμοί σε διαμαρτυρόμενους/ες για την κατάσταση στην διπλανή χώρα, καταστολή από την ελληνική αστυνομία σε διαμαρτυρίες έξω από την Τούρκικη Πρεσβεία και το Προξενείο, διώξεις, συλλήψεις κι όλα αυτά σε ένα διπλωματικό παιχνίδι για να κάνει το “καλό παιδί” στο καθεστώς Ερντογάν. Με κορυφαίο δώρο την σύλληψη του Οτσαλάν, ηγετική φυσιογνωμία των Κούρδων της Βόρειας Συρίας και από τους λίγους που απειλούσε και ακόμα απειλεί μέσω του πολιτικού σχεδίου για απεμπλοκή από το έθνος-κράτος και τα αδιέξοδα του. Για να περάσουμε στο σήμερα και τις διώξεις που ακούμε ανά τακτά διαστήματα και τα πλήρης συνυφασμένα με το καθεστώς στην Τουρκία αφηγήματα περί τρομοκρατικών γιαφκών, που εν τέλει καταλήγουν σε κενά κατηγορητήρια με αθώους ανθρώπους στο δικαστήριο για δήθεν επιθέσεις σε επισκέψεις του Τούρκου Προέδρου.

Εν τέλει τι έχει κάνει για την απομόνωση του ολοκληρωτικού καθεστώτος; Η απάντηση είναι μία: Το ελληνικό κράτος κάνει ότι μπορεί έτσι ώστε να εξολοθρέψει οποιαδήποτε διαφορετική φωνή στην γειτονική χώρα. Το ίδιο και η Γερμανία με ακόμη περισσότερη καταστολή κι άλλες ευρωπαϊκές χώρες χτυπώντας πορείες Κούρδων και συλλαμβάνοντας άτομα που γύρισαν από την Rojava. Στην Κομοτηνή βιώσαμε από πρώτο χέρι αυτό το πείσμα όταν σύντροφοι/ισες από τον Ρουβίκωνα πραγματοποίησαν επίθεση με μπογιές στο Τούρκικο Προξενείο διαμαρτυρόμενοι/ες για την κατάσταση στην χώρα και αλληλέγγυοι/ες με τους αγωνιστές εκεί και μετά ακολούθησε ένα κυνηγητό που έφτασε από προσαγωγές ατόμων από τον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο της πόλης μέχρι και φήμες για εκκενώσεις ελεύθερων κοινωνικών χώρων.

Έτσι, λοιπόν, μέσα στις γεωπολιτικές μπαρούφες που πετάγονται στα ελληνικά ΜΜΕ καθημερινά, προκειμένου να χαδεύσουν τα αυτιά του εύπιστου ακροατηρίου, ας δούμε τα πραγματικά γεγονότα-αυτά που σημαδεύουν ανθρώπινες ζωές όπως συνηθίζει να κάνει η εξουσία. Δεν υπάρχει κανένας απομόνωση όσο χώρες όπως η Γερμανία πουλάνε όπλα με τα οποία μετά η Τουρκία χτυπάει στο Κουρδιστάν, όσες δηλώσεις και επισκέψεις να κάνουν. Δεν υπάρχει απομόνωση όταν σε όλες τις ιμπεριαλιστικές επιθέσεις της Τουρκίας στην Μέση Ανατολή, η Ελλάδα κράτησε τουλάχιστον απαθή στάση. Δεν υπάρχει απομόνωση όσο γίνονται τα πάντα έτσι ώστε να μην σταθεί καμία αντιπολιτευτική δύναμη μπροστά στο απολυταρχικό καθεστώς του Ερντογάν. Και όταν άρχισε να γίνεται αυτό το μόνο που φρόντισες να κάνεις ως κράτος ήταν να χτυπήσεις όσους/ες διαμαρτύρονταν. Γιατί πάνω απ' όλα για να σταματήσει η λαίλαπα του ιμπεριαλισμού, του εθνικισμού και του ασύμμετρου κέρδους(γιατί περί αυτού πρόκειται και για την ισχύς σε χώρες με κοιτάσματα) χρειάζεται ισχυρή αντίσταση και φωνές που να αντιτίθενται τόσο στο εσωτερικό όσο και σε διεθνές επίπεδο διατρανώνοντας την ειρήνη μεταξύ των λαών πέρα από τα συμφέροντα του κεφαλαίου και της άρχουσας τάξης. Εφόσον εξουδετερώνονται αυτές στρώνεται όλο και πιο εύκολα ο δρόμος στον ολοκληρωτισμό και στην παράνοια του εθνικισμού. Και η γεωπολιτική σκακιέρα και τα συμφέροντα μόνο τόσο απλά όσο οι δηλώσεις αξιωματούχων δεν είναι. Το παράδειγμα της επίθεσης στην Rojava με την συμπεριφορά των κρατών πέρα από τις δηλώσεις, αρκεί για να πειστούμε για όλο αυτό.

**Δημόσιος χώρος, εξευγενισμός,
υπερ-τουριστικοποίηση κι**

εμείς

του Μηνά Μπλάνα

Ως δημόσιος χώρος μπορεί να νοηθεί ένας τόπος ο οποίος είναι ελεύθερος προς χρήση από την κοινωνία χωρίς περιορισμούς στην πρόσβαση. Και με την χρήση του όρου αυτού εννοούνται κυρίως πάρκα, πλατείες, άλση, παραλίες, βουνά. Με σκοπό την κοινή χρήση.

Η μάχη για τον δημόσιο χώρο, ως μία ελεύθερη περιοχή προσβάσιμη από όλους/ες υφίσταται εδώ και αρκετές δεκαετίες. Αγώνας για πλατείες, πάρκα, πεζόδρομους, παραλίες και ο,τιδήποτε άλλο συνιστά η έννοια του δημόσιου χώρου απαλλαγμένου από αντίτιμα, κάθε λογής δημόσια-ιδιωτικά έργα καταστροφής τους και κάθε είδους ιδιωτική εκμετάλλευση που αποκλείει την κοινωνία. Στην Τουρκία μία από τις μεγαλύτερες εξεγέρσεις με ένα όργιο καταστολής από την πλευρά του κράτους ξεκίνησε από την υπεράσπιση της πλατείας Ταξίμ.

Η κυριαρχία εφευρίσκει συνεχώς λόγους και προφάσεις έτσι ώστε να απλώσει τα δίκτυα της καθημερινά σ' αυτές τις περιοχές. Με την ολοένα και μεγαλύτερη εμπορευματοποίηση του. Από μαγαζιά-καφετέριες-μπαρ που επεκτείνονται σε πλατείες με τραπεζοκαθίσματα σαν να είναι ιδιοκτησία τους μέχρι και έργα που αναδιαμορφώνουν τον δημόσιο χαρακτήρα προς όφελος των ιδιωτικών συμφερόντων. Από τον λόφο Φιλοπάππου μέχρι και το Πεδίο του Άρεως, αυτή η υπεράσπιση αφορά την ελεύθερη συνεύρεση της κοινωνίας χωρίς περιορισμούς.

Έτσι και τώρα με αφορμή την οικονομική κρίση λόγω της πανδημίας σχεδιάζεται μία νέου τύπου επίθεση. Νομοσχέδια όπου παραλίες, πεζόδρομοι, πλατείες, περνάνε στα χέρια των επιχειρήσεων και των εταιρειών. Το κράτος προσδίδει νέες γραμμές στον τρόπο με τον οποίο πρέπει να αντιμετωπίζονται τα παραπάνω: μονάχα ως τουριστικά θέρετρα και παραπάνω τζίρος για επιχειρήσεις.

Για τους ντόπιους το μόνο που μένει είναι εξαντλητικά μεροκάματα που τα μισά θα πάνε για ένα μπάνιο στην κοντινότερη παραλία. Το μέλλον της τοπικής κοινωνίας υπό αυτή τη διαχείριση των δημόσιων χώρων και του περιβάλλοντος διαγράφεται το ίδιο με αυτών της Βαρκελώνης, της Βενετίας και δεκάδων τουριστικοποιημένων πόλεων. Υψηλά ενοίκια μη προσβάσιμα για τον ντόπιο πληθυσμό και κοινόχρηστοι χώροι πλήρως εμπορευματοποιημένοι στα μέτρα της αγοράς. Ή αλλιώς ο εξευγενισμός (gentrification) ολόκληρων πόλεων μέσω και του AirBnB – κι όλα αυτά την επόμενη μίας συγκυρίας που κατέδειξε το αδιέξοδο αυτού του οικονομικού μοντέλου, που είναι ο τουρισμός.

Στο ίδιο μήκος κύματος η πόλη της Αθήνας σχεδιάζει έργα με παρόμοιο σκεπτικό. Η ανακαίνιση της πλατείας Ομονοίας υπό πληρωμένους διαφημιστικούς διθυράμβους αλλά και τα σχέδια για πεζοδρόμηση του κέντρου της Αθήνας. Έργα τα οποία υλοποιούνται με λιγοστή έως καθόλου διαφάνεια από ιδιώτες και θέτουν ως μοναδικό στόχο την αναβάθμιση περιοχών με τελείως οικονομικά κριτήρια. Το ζητούμενο είναι να υπάρχουν δημόσιες διαβουλεύσεις έτσι ώστε να έχει άποψη η ίδια η κοινωνία πάνω σ' αυτά αλλά και αρχιτέκτονες, αρχαιολόγοι, παντός τύπου ειδικοί επί του θέματος και όχι μία μάζα επιχειρηματιών. Γιατί η διαχείριση τους αφορά πρωτίστως τους ίδιους τους κατοίκους της εκάστοτε περιοχής.

Αυτή είναι και η αξία του φυσικού περιβάλλοντος, των αρχαιολογικών χώρων και του δημόσιου χώρου για το κράτος. Μόνο ως εμπορεύσιμες πηγές προς εκμετάλλευση από ιδιώτες. Ως θέαμα και τουριστικές ατραξιόν που προσφέρουν χρήμα.

Τα νέα νομοσχέδια που αφορούν τόσο το περιβάλλον και το αυθαίρετο χτίσιμο σε δασικές εκτάσεις, πιο εύκολες περιβαλλοντικές άδειες σε εταιρείες κι αυτό για τον τουρισμό και για την επέκταση των μαγαζιών κινούνται ακριβώς προς αυτή την κατεύθυνση. Συγκεκριμένα, παραλίες με αντίτιμο που θα ανήκουν σε μαγαζιά, ξενοδοχεία πάνω σε παραλίες που θα τους ανήκουν, γήπεδα γκολφ σε περιοχές Natura κι όχι μόνο,

Ξενοδοχειακά καταλύματα σε δασικές περιοχές και εκμετάλλευση ή και γκρέμισμα των αρχαιολογικών χώρων από εταιρείες είναι αυτό που έχουν σκοπό να συμβεί αυτό το καλοκαίρι. Παράλληλα, με την τοποθέτηση-κατάληψη κάθε κοινόχρηστου χώρου από τραπεζοκαθίσματα, κάνουν τους μέρος της επιχείρησής τους, με ερωτήματα όχι μόνο για την ελεύθερη πρόσβαση σ' αυτούς αλλά και για την μετακίνηση ατόμων με κινητικά προβλήματα.

Όλα τα παραπάνω δεν είναι εικόνες από το μέλλον αλλά από το παρόν. Ένα παρόν όπου μόνο οι τουρίστες έχουν θέση με κανέναν σεβασμό ως προς τις ομορφιές και την διατήρηση του φυσικού κάλους της κάθε περιοχής. Το ζήτημα παραμένει: τι χρήση επιζητά η ίδια η κοινωνία γι' αυτούς τους χώρους; Για όλους/ες ή για τα μαγαζιά και τους τουρίστες;